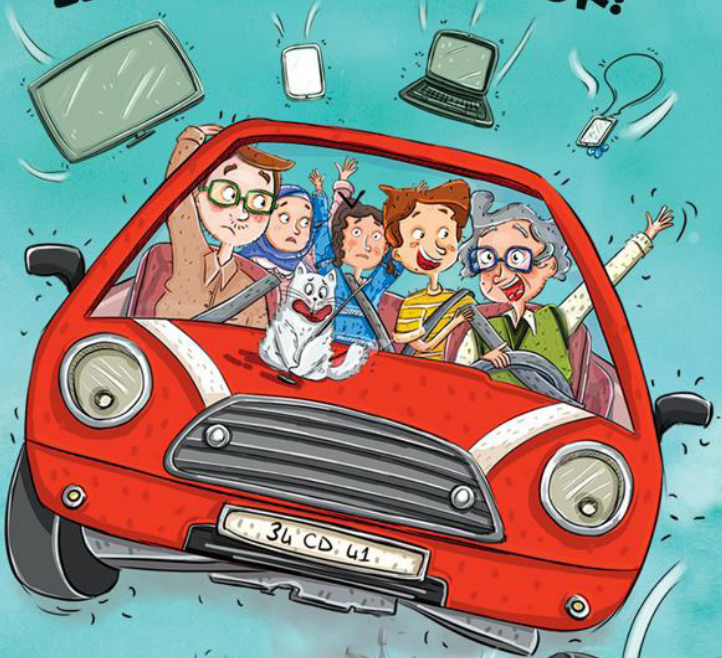

KÜBRA AKKUŞ

SON TEKNOLOJİ FACİASI

ZEKİ AMA ÇALIŞMIYOR!

Çizer: Merve Altınöz

carpe diem!

Merhaba! Ben Ali. Ali Velibey. Adımın komik olduğunu mu düşünüyorsun? O zaman dedemin adını duyana kadar bekle. Hakkımızda bilmen gereken şey şu ki şaka bizim ailenin genetiğine işlemiş durumda. Öyle ki ilk şakayı büyük büyük büyük dedem yapmış olabilir.

Neyse... Benim ve ailemin komik ama tuhaf yaşamına hoş geldin! Hayatımızı, başına gelse hiç hoşlanmayacağın fakat biri anlatsa gülerek dinleyeceğin olaylar olarak özetleyebilirim.

Hayatımızdaki en tuhaf şeylerden biri de teknolojik aletlerimiz... Milenyum Çağı'ndayız ve teknoloji her yerde ama bizim evde İlk Çağ kıvamında ilerliyor.

Mesela bilgisayarımız... Biri, bilgisayarı bulmuş da sanki bizim evde müze niyetine saklamış ilk bulunanı.

“Arama motoruna gir” diyorsun, “Bana mı diyorsun?” der gibi bakıyor. Açma tuşuna basıyorsun, basıyorsun, basıyorsun, basıyorsun... Sebebi nedir bilmiyorum ama açılmıyor bir türlü. Hani insafa gelir de açılırsa işimi yapmam için sürem, 1 dakika 35 saniye. Dahası kurtarmaz! Çok çalışınca beyni yanıyor zavallının, o da haklı. Çok yüklenmemek gerek kimseye!

Telefon desen, onun kafası bambaşka. Aşağı mahalledeki komşularla, bizim evden bağırarak konuşsak daha iyi gider sesimiz. Yani sanki o bizim sesimizi değil de biz onun sesini iletmiymişiz gibi bir tavır içerisinde. Bir cızırtısı var, sorma gitsin! Ses bombası yanında az kalır. Zavallı annem, namaz kılarken bir kere cebinde unutmuş telefonu, kadıncağız az daha aklını kaçıracaktı.

Aman hiçbir şey yapmayalım, aman kimseyi aramayalım deyip masaya koyuyoruz. Yine bir tuhaf! Çalıp durmaya başlıyor. Elimize alıyoruz. Aramayı açmaya çalışıyoruz, o da ne? Her şeyi yapmış gibi internete giriyor. Hayır, internet senin neyine? Sen daha birinin cebine girmeyi başaramıyorsun telefon. Sürekli titreyip duruyorsun!

Bunları diyeceğim de diyemiyorum. Annem, “Öyle deme üzülür, üzülürse bozulur, travması olur” diyor. Sevgili anneciğim, buradan sana sesleniyorum, sence telefonumuzun hali hazırda bir travması yok gibi mi duruyor? Bu onun normal hali mi? Hayır, bileyim diye soruyorum. Çalışmak böyle bir şeyse ben de okulda en az

bizim telefon kadar çalışıyorum ama ona gösterilen anlayışın yarısını göremiyorum!

Evet, telefonumuz böyle. Peki ya tabletimiz... Onu da unutmamak lazım tabii. Son teknoloji faciası! Ay pardon, harikası diyecektim bir anda gerçeği söyledim.

Bundan yüzyıl önce bulunmuş olsaydı emim harika olurdu. Tamam, tamam, iki yüzyıl... Dokunmatik o... Dokunuyorsun ekranına ama doku kaybı var zavallımda, hissetmiyor. Gece geç yatıp sabah erkenden okul için uyarılan çocuklar gibi... Sürekli "Biraz daha!" diyor. Sen dokunuyorsun. O, ısrarla biraz daha uyumak istiyor. Asla açılmamak, hep kapanmak istiyor. Biri tableti bulmuş ama bu tabletin bulunduğundan haberi yok.

Eskiden tablet deyince aklıma incecik dokunmatik ekranlı, armutlu, üzümlü tabletler gelirdi. Eve bu tablet, hayatımıza girdiğinden beri, kim tablet dese aklıma tarih öncesi dönemden kalma o kocaman kaya parçaları geliyor. En azından verilen komutu yerine getiriyorlardı. Biz yalvarsak olmuyor, yakarsak olmuyor. "Aman sakın kimse dokunmasın bana!" diye diye bir köşede oturuyor tabletimiz. Belki bir gün bizimle muhatap olmak ister diye heyecanla o günün gelmesini bekliyoruz.

Sıra geldi bizim evde dedemden sonra saygıyı en çok hak eden kişiye. Hayır, bu kişi, babam ya da annem değil. Televizyonumuz! Annem ve babam, televizyonumuzdan sonra geliyorlar. Çünkü dedem ve televizyonumuz yaş olarak

çok yakınlar. Saygıda kusur etmeyiz kendisine. O evimizin bir büyüğüdür. Başköşede oturur.

Peki, herkesin bir sorunu varken, onun olmaz mı hiç? Elbette var. Onun da sorunu, kapanamamak. Belki de sosyallikten hoşlanıyordur, bilemiyorum. Kapatıyoruz, hemen açılıyor. Fişini çekiyoruz, üşenmese kalkıp takacak. Mesela maç izliyoruz, hop pembe dizi... Belgesel izliyoruz, hop haberler... Sonra anladık tabii durumu. Önce televizyonun yanına gidip “Ne izlemek istersiniz?” diye sormak gerekiyormuş. Sormayınca kızıp kanalları değiştiriyor. Bazen kanal değiştirme işini abartıp yabancı dillerdeki kanalları açıyor. Sanırım dedem bazen şiveli konuştuğu için onu Rus, İngiliz ya da Alman sanıyor.

Son olarak, bir de arabamız var ama bil bakalım neyden haberi yok? Tabii ki kendisinin araba olduğundan. Cehalet mi dersin yoksa vurduğum duymazlık mı bilemem ama durum bu. Biz içine girince, sanki “Ee, bakalım şimdi ne olacak?” der gibi bizi izlediğine dair bir hissiyat doğuyor içimize.

Camından dışarı bakıp “Bak, diğer kardeşler nasıl gidiyor. Hadi, sen de dene” diyorum. Bana yayaları gösteriyor. “Bak, diğer kardeşler nasıl yürüyerek gidiyor. Hadi, sen de yürü” diyor. İşin kötüsü, ona hak verip inerek yürümeye başlıyorum.

Bütün engelleri aşıp sürdük diyelim, giderken mütemadiyen yolda kalıyor. Ben canı sıkılınca lastiğini çıkarıp atan araba, bir bizim-

kini gördüm. Hayır, sen anne misin de kızınca terliğini fırlatır gibi tekerleklerini fırlatıyorsun? Hem neye kıızıyorsun?

Bazen de bir anda kapılarını açıp hava almak istiyor. Onun isteklerine yetişebilmek için babam bizim isteklerimizden kısmaya başladı. Sırf arabamız sabahları çalışmak istemediği için resim kursuna gitmekten vazgeçtik. Yüzme desen öyle, futbol öyle... Bir bizi okula götürme zamanlarında ne oluyorsa sorunsuz çalışıyor. Galiba bana garezi var çünkü ablam okul hayatından gayet memnun.

Babam, akşamları evden bir metre ileriye park ediyor arabayı. Biz isteyince gitmeyen araba, bir bakıyoruz sabah kendi isteğiyle iki metre geriye gelmiş. Diyorum baba psikoloğa götürelim bu arabayı, şöyle bir çocukluğuna insin doktor. İlaç tedavisi başlatsın, ne bileyim tekerleklerine serum falan bağlasın da biraz olsun normalleşsin. Fakat kimse beni dinlemiyor. Arabamızın da genel olarak ruh hali böyle işte...

Ee, bütün bu teknolojik aletleri görünce ablama hak vermeden edemiyorum. Kim bilir teknoloji demek belki de gerçekten felaket demektir. Belki de yaşasın doğal yaşam, yaşasın tavuklu bahçeler, yaşasın glütensiz un, yaşasın yamuk yumuk sebzelerdir. Bilemeyiz.

Şimdi böyle anlatınca gözün korktu tabii. Hayatımız zormuş gibi hissettin. Evet, doğru hissettin, zor zaten. Ama merak etme yaşadıkça her şeye alışıyor insan. Hele de ablamın doğal

yaşam takıntısını gördükçe bu teknolojiye bile şükredecek gibi oluyoruz.

Anlayacağın bizim dışımızda bu evde herkesin iradesi var. En azından teknolojiyle aynı masada yemek yemiş olan bütün eşyaların. Ha, bir de tüm teknolojik aletlerimizin özel isimleri olduğunu söylemiş miydin?

“Yok artık! İnsan mı bunlar?” diyorsan, dur deme, hikâyelerinin devamını dinle...